

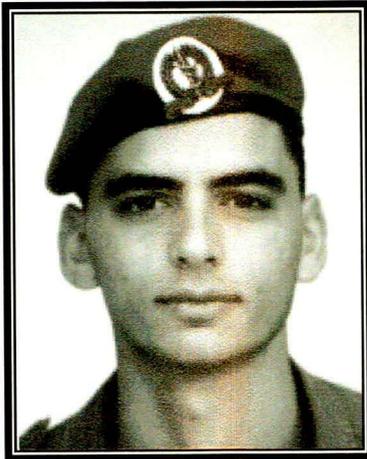

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן יפתח אוטולנגי ז"ל

בן רות ומיכאל
נולד בירושלים
בתאריך י"ט באייר תשל"א, 14/5/1971
התגורר בירושלים
התגייס ביולי 1989
שרת בחטיבת הצנחנים
נפל בתאונת אימונים, בעת מילוי תפקידו
בתאריך י"ז באייר תשנ"ב, 20/5/1992
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 11 שורה: 8 קבר: 3
הותיר אחריו הורים, אח ואחות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן רות ומיכאל. נולד ביום י"ט באייר תשל"א (14.5.1971) בירושלים. היה תינוק חולה שמדי יום איבד ממשקלו, לכן כשגדל להיות גבוה וחסון במיוחד, עורר תמיד פליאה בעיני הסובבים אותו.

הוא למד מעט והשתובב הרבה בימי לימודיו בבית-הספר היסודי, 'אגרון', והמשיך בלימודיו בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה. באותם ימים פגש את אהבתו קרן ואת חבריו, איתם בילה את שעותיו היקרות עד יומו האחרון. מובלים על-ידי יפתח, חלפו עליהם ימי נעוריהם בטיולים במסגרת חוג סיירות, בסינמטק הירושלמי, בהשתעשעויות על במת התיכון, בתיעוד חייהם לפני מצלמת וידאו, בפאבים, בהם הקרינו סרטי 8 מ"מ, וכל זאת תחת הסיסמה: "שיהיה לנו מה לספר לנכדים". ואמר נמרוד, החבר הכי טוב של יפתח: "יפתח גם חי את החיים במלואם וגם הסתכל על איך שהוא חי תוך מודעות מוחלטת".

וסרטים אלה, ללא צורך בעדות מתווכת, מספרים על הקסם שלו, שאינו ניתן לתפיסה, כי היה יפה וחכם, בעל נוכחות וכשרון בימתי גדול,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כריזמטי, נערץ על חבריו, אהוב על הבנות וגם שנוא עליהן. על אף המוחצנות, הביטחון העצמי וחוש ההומור, שחצה לעתים את גבולות טוב הלב, היה אדם רגיש, ששמר את עולמו הפנימי - האמת המוחלטת שלו - לעצמו.

בשלהי יולי 1989 גויס יפתח לצה"ל והתנדב לקורס-טיס. לאחר מספר חודשים פרש מן הקורס והתנדב לחטיבת הצנחנים. יפתח עשה מסלול מהיר בחטיבה, קורס מ"כים, קורס מש"קי חבלה וקורס קצינים. הוא נחשב לאחד הלוחמים והמפקדים הטובים ביותר שידעה היחידה. חיילים אהבוהו כמפקד, והעריכו את הרצינות שבה פעל. כל דבר נסגר עד הפרט האחרון. בצבא עסק רבות בשאלה מהי המערכת/העולם ומה הוא בתוכם. ובמכתביו כתב: "אפילו שיש לי ארבע שעות שינה בלילה, אני מקפיד לקרוא לפחות שני עמודים לפני השינה, כדי לשמור על השפיות". היתה לו ביקורת רבה ועיניו היו תמיד פקוחות למתרחש סביבו ובעזרת שני אלה ביצע את המוטל עליו וכך גם פיקד על חייליו. לכל דבר שעשה התלווה ערך מוסף של אדם מתבונן. בצבא הפך רציני יותר וההשתובבויות וחוסר האחריות הנעריים פינו את מקומם לתשומת-לב לפרטים, ליסודיות ולוודוא שהדברים נעשים ונבדקים עד לפרט האחרון.

ביום י"ז באייר תשנ"ב (20.5.1992) נפל סגן יפתח אוטולנגי בעת מילוי תפקידו, בתאונת אימוני קיץ של חטיבת הצנחנים. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים.

השאר אחריו הורים, אח - יותם, אחות - תרצה, חברה - קרן וחברים, שלא ממש יודעים מה לעשות עם כל סרטי הווידאו שהיו מיועדים לנכדים.

קצת מחייו של יפתח אוטולנגי

יפתח יצא לאוויר העולם בניתוח קיסרי בהול בבוקרו של יום שישי 14 במאי 1971
י"ט באייר תשל"א.

קצרים היו חייו אך מלאים ועשירים.

מגיל צעיר היה מוקף חברים, אתם הרבה להשתובב.

דוגמא אחת מני רבות:

בוקר אחד לא הגיעו הוא וחברו גלעד לגן הילדים בפאתי השכונה, אליו נהגו ללכת
ברגל. הגננת האחראית הרימה טלפון לביתנו ושאלה את אביו מדוע לא בא לגן?
האב זינק בבהלה לשביל הגישה לגן ולשמחתו מצא מהר למדי את שני הפרחחים
יושבים בצלו של עץ ועורכים פיקניק מארוחות העשר שלהם.
"מה אתם עושים פה?" שאל בקול שאמור היה להיות כועס אך בקושי חיפה על
תחושת ההקלה שמילאה אותו.

"היום כל כך יפה שחשבנו שחבל לבזבז אותו על הגן" ענה בן הארבע.

כשחזרה אמו בצהריים מהעבודה ניסתה לברר מה בדיוק קרה;

"איך זה עלה על דעתכם? של מי היה הרעיון? פתאום מישהו אמר לא ללכת לגן?"

תשובת יפתח: "הרעיון היה של גלעד, אבל אני ניחשתי שיש לו הרעיון הזה, אז אני
אמרתי".

את שנת הלימודים הראשונה של בית הספר עשה בעיירה קטנה בקליפורניה שם
היינו בשנת שבתון. תוך שבועות ספורים שלט בשפה האנגלית ואף ניכס לו עגה
דרומית בזכות חברות עם ילד שחור בכיתתו.

שאר שנות בית הספר היסודי עברו עליו בבית ספר אגרון שבקריית יובל ובכיתה ז'
עבר לתיכון שלייד האוניברסיטה.

מעבר לשובבויות התבלט בשני תחומים: אהבת הטיולים במסגרת חוגי הסיירות של
החברה להגנת הטבע והופעה על הבמה. בכל התכנסות כיתתית או בית ספרית
הופיע בקטעים הומוריסטיים, מרביתם אלתור שלו ושל חבריו הקרובים.

גולת הכותרת של התבגרותו (אחרי הבעלות על אופנוע שרכש בכספים שהרוויח
בעבודות גינון) הייתה חברותו עם קרן, שהחלה בגיל 16 ונמשכה (עם הפסקות
קצרות וכואבות) עד למותו. אנחנו ממשיכים לראות בקרן, ועכשיו גם בבעלה ובילדיה
חלק של משפחתנו.

איתרע מזלו ומשפחתנו נהגה לטייל הרבה גם בארץ וגם בעולם. לעתים במסגרת עבודתו של מיכאל ולעתים כהזדמנות לשהייה מרוכזת ביחד, דבר שבימים רגילים היה בעייתי בבית שבו שני ההורים היו עסוקים איש, איש בעבודתו.

יפתח הספיק לבקר בארצות הברית, במרכז אירופה, בסקנדינביה, במצרים, בקניה וביפן. הבילוי המשפחתי הזה היה תמיד שמח ומזמן היכרות הדדית אמיצה.

כאן המקום לספר מעט על משפחתנו:

בתנו הבכורה, תרצה, שהייתה מבוגרת מיפתח ב- 8 שנים, כלכלנית עוסקת בניהול ובייזום השקעות, חיה ברמת השרון עם בעלה דני וילדיה שירה (אותה הספיק יפתח להכיר כתינוקת ולהתפעל ממנה), יואב ואדם.

בננו השני, יותם, שהיה מבוגר בשנתיים וחצי מיפתח וקרוב אליו מאד בילדותם, חי בלונדון עם קרל, חברו לחיים, הקים מערכת מרשימה של מסעדות – בוטיק ששמם "Ottolenghi" מתנוסס בארבעה אתרים שונים של בירת בריטניה.

ביולי 1989 התגייס יפתח לקורס טיס. עבר בהצלחה במשך שבעה חודשים את כל המיונים עד שבאחרון שבהם הוחלט להסב אותו לנווטות. על כך הגיב באמירה שכל כך התאימה לאישיותו: "אני, מספר שתיים לא אהיה!" והדיח את עצמו מהקורס.

יפתח היה נחוש להגיע אך ורק ליחידה קרבית ולאחר מסע חיפושים קצר בחר בחה"ן צנחנים. מי שהיה אז מפקד החה"ן והיום קצין צנחנים וחי"ר ראשי, תת אלוף יוסי בכר, קלט אותו ליחידה. יוסי טיפח אותו ושלח אותו לקורס קצינים אליו הסכים יפתח לצאת רק אחרי הבטחה מפורשת שיחזור כקצין ליחידה.

יפתח אהב את השירות ביחידה, היה גאה בה ויצר קשרי ידידות עם חבריו לצוות, גם הם וגם יוסי בכר שומרים על קשרים עם משפחתנו.

כשחזר ליחידה השתתף במיון ובגיוס של הצוות שעליו עמד לפקד. לא היה גבול לגאוותו על הדרך בה הצליח לשכנע בבקו"ם את מי שנראו לו המתאימים ביותר לשרת תחת פיקודו.

בלילה שבין ה- 19 ל- 20 במאי 1992 - י"ז באייר תשנ"ב נהרג בתאונת אימונים כשהוביל את הצוות שלו לפשיטה על גדוד צנחנים בגולן.

יפתח בן 6

יפתח ואחייניתו

יפתח 19.5

יפתח וחברתו קרן

לבו קבץ ואכתב לך יפתח שנכתב לפני כחמס שנים

כאין טיפסה

חשבנו שיש מקום לקרוא אותנו לזולקא היסטו

הימים האחרונים היו די קלים כי עוד לא התחלנו ממש את מה שצריך לעשות כאן, אבל זה לא מנע ממני לחטוף שלוש אבנים בגודל אסטרונומי במקומות שונים בגוף ולחוות "חוויות" שאנשים שלא נמצאים כאן לא חווים ולא יחוו לעולם. המציאות כאן פשוט נוראית וכל כך הרבה פעמים כבר החלטתי ללכת לאודי ולהגיד לו שאני לא מוכן מצפונית לצאת ולמרות שזה נשמע קצת בלתי אמין ונדוש אני יודע שאם יכולת לראות את הדברים האלו לא היית נשארת אדישה. רבים כאן ששים אלי קרב וחסרים אנושיות ובגרות מינימלית בכל מה שקשור לדברים העדינים האלו. ... יש דוגמא אחת ממש מפחידה, כשנשארתי אז מפקד התחילו ממש לסגור עלינו וחטפנו ממש בלוקים אז אחד החיילים החליט פתאום שיורים גומי ושיוסי בפרוש אמר שיש אישור. אני לא שמעתי על העניין הזה ועליתי מולו בקשר, הוא כמעט הרג אותי ואמר שבפירוש אין אישור לגומי. תחשבי שאם הייתי מאמין לו היינו עוד יכולים בקלות להוציא לכמה מהחברה האלה עין. זה כל כך המחיש לי את חוסר האחריות המשועב בגלל שזה לא סתם, זה חיים של אנשים....

צנחן נהרג בתרגיל המג"ד הודח

יפתח אוטולנגי ז"ל

שומר בונקר ירה בשוגג בסגן יפתח אוטולנגי והרג אותו

בונקר בשוגג בסגן יפתח אוטולנגי, מפקד צוות כפלוגת צנחנים, והרג אותו. השומר, שירע על התרגיל, צעק לעבר הקצין: עצור או שאני יורה. לאחר שלא עצר, ירה בו למוות. לדברי השומר, ראה רמות חשודה לרצה לעכרו במטרה להתגפל עליו. אלוף פיקוד המרכז, דני יתום, הדיח אמש את מפקד גדוד צנחנים סא"ל ר, את קצין המבצעים של הגדוד ואת קצין המבצעים של המשך בעמוד 2

מאת עמונאל רוזן ויהודה גולן
מג"ד צנחנים ושני קציני מבצעים הודחו אתמול בעקבות תאונת אימונים בה נהרג סגן יפתח אוטולנגי ז"ל. המקרה אירע אור ליום אתמול במהלך תרגיל של חטיבת הצנחנים. פלוגת הצנחנים שבה שירת סגן אוטולנגי הסתערה על מחנה של יחידה אחרת. למרות שהחיילים ידעו מראש, כי גערך תרגיל זה צדדי ירה שומר

המשך מעמוד 1 צנחן נהרג

כאוניברסיטה העברית. אמו רות, מתנכת ומורה ותיקה, מנהלת את בית הספר זיו בעיר. עם היוודע האסון, הגיעו לבית ההורים שני אחיו של יפתח, תרצה ויותם, וחברים רבים. חברתו של יפתח מזה חמש שנים, קרן, שוהה בפראג. היום יטוסו בני משפחתה לצ'כוסלובקיה, כדי לבשר לה על מותו של יפתח ולהשיבה הביתה.

יות מתסרת. הבנשק של החייל המ"גן לא היתה צריכה להיות כלל מחסנית, לכן אין כאן טעות אנוש אלא רשלנות של הדרג המוקד. אבל עכשיו כבר אין מזה לעשות", אמר אביו של הקצין, מיכאל. הוריו של יפתח ז"ל הם רמויות ידועות בירושלים. אביו, פרופסור מיכאל אוטולנגי, משמש דיקן הפ"קולטה למתמטיקה ולמדעי הטבע

יחידה אחרת בחטיבה, כעקבות תוד קיר האירוע. מקורות צבאיים בכי"רים מסרו אמש, כי המג"ד ושני הקצינים הודחו, משום שהתרשלו בכיצוע התרגיל ולא הבטיחו אמצעי זהירות נאותים. הרטטכ"ל, רביאלוף אהוד ברק, אישר את הדחת המג"ד. המקורות אמרו עוד, כי מהתחקיר עולים ליקויים בתדרוך שהועבר לשומר: השומר והיחידה כולה תוררכו לגבי התרגיל, אך התדרוך היה חלקי ולקוי. במקביל, פתחה גם המשטרה הצבאית בחקירה.

סגן אוטולנגי ז"ל, בן 21 מירושלים, היה מפקד צוות כפלוגת הנ"רסה של חטיבת הצנחנים והועלה בדרגה לאחר מותו. "יפתח נהרג כל כך מתאונת ארמונים, שאפילו זרק מהצוות שעליו פיקד כמה חיילים שלא הקפידו על כללי הבטיחות", סיפרה אתמול אמו, רות, לאחר הלוויה. אוטולנגי, בוגר התיכון ליד הארניברסיטה היה התרגיל השלישי במחזורו. אינטליגנטי, גבהקומה, גערך על חבריו, ויתר על הצעות קוסמות שכרכו את שירותו הצבאי בהמשך לימודיו, בהקפידו לעשות את שדרתו ביחידה קרבית תוך נטילת אחר

יקירנו
סגן
יפתח אוטולנגי
נמל בעת מילוי תפקידו

הלוויה התקיימה בהר הרצל כיום רביעי, י"ז באייר תשנ"ב, (20.5.92), בשעה 16.00.

הוריו: רות ומיכאל אוטולנגי
אחותו וגיסו: תרצה ודני פלורנטיין
אחיו: יותם אוטולנגי

השג. הרג אותו

■ מאת מיכל גולדברג

כמו יפתח אוטולוגי (21) ריל גולד לאחד מאי בק עיקס וקסה של אמו, רות. כאשר הרתה, הודירו אותה הרופאים, כי הריון עלול למוע בכרומאזה ומלוציו לה להסטיס. רות החליטה לשמור על הריון ויוח מה היא נאלצה לשכב חודשים רבים בסמינת הריון, וכשגולד יפתח, ברא ויפה תואר, לא היה נבול לאישה. כשגולד ועפר להתנייס לצבא, גברה ההרדה. שיחיה ג'ונגיס, סיעבור בשקים, רק שלא יפי גע, ביקשה האם. אבל יפתח הלך לצנתונים. רצה להיות קרובי אור ליום אחמול, כשהלך תרגיל, גורה ופתח בירו שגג, שהסג בסעות, כי הצנתונים הכאיס לקראתו, הם מחבלים. יפתח ריל היה כן חוקנים של רות ופרוסי מיכאל אוטולוגי. אנשים שסכסם ומעלה, כמי שהגדירו את מכרים. האם רות, המה חר נוכית מוכרת מאור בירושלים, הייתה בעבר חברה ונהלת בבית'הספר התיכון ליד האוניברסיטה, שבו למדו שלושת ילדיה. הרצה, וחתם ויפתח, אוריכר גיולה את בית הספר המקיף, ויוח כשכונת בבית'הספר.

האב, פרופ' מיכאל אוטולוגי, הוא ריבוי המי קולסה למתימטיקה ולמדעי הטבע באוניברסיטה טה העמיתית בירושלים. אחיה של רות אוטולוגי הוא פרופ' יוחנן טרס, הסוציולוג הנודע מאוניברסיטת תל'אביב. כשטרע להם על האמן, התגרו בני המשפחה בניהם הרדים כשכונת עיריכרם וביקשו להתייחד עם אכלם. מרדים וחכמים, שהכירו את יפתח, היו המוסים. תיכית מתצופים הגיעו בכוכר לבית'הספר הייסרתי. התיכון שליד האוניברסיטה ומידוד נככו. כולם התקפו לעך נל, ש-מלך הכיתה' וגמלר השיכבה אינגו. מותו של יפתח הוא האסן השלישי, שמוקד את השיכבה שבה למד. שני תלמידים אחרים נהרגו לפני כשנתיים בתאונת דרכים, כשהלך שיורום הבבאי.

כיום התיכרון והארוך גיע יפתח כמרים לסי קס, שהתקיים בבית'הספר לוכר הבגורים שנג' לו. רות חשבו לו להגיע, לשמור על קשר, נוכרים מרהו.

איראל הירשפלד, מורה בבית'הספר, הכיר את יפתח. בתגנת הסיום האירונית של המחזור שיוק יפתח את המוה של מצליחן, שהשתוקק בעוקרו לחזת בלם סרטים, אך לא הצליח למי שיש את הלומ, הסתאב וכסמו של רבה החל לעבור כממעלן ויל למערים סמריים.

בתמים היה יפתח מצליחן אסתי. כשרונו כשחקן היה בלתי רגיל. הוא היה רומינגטי, מיומטי ובעל נוכחות וקסם בלתי מצוי. סיפר הירשפלד, מנהלת בית הספר, תנה לויטה, וזכי רות גער בעל חשידומור משגע, איכמתניק וזכי על ראייה מוליטית וצאת דוסן. הוא היה מער רב מאוד ובעל תפיד חברתי מוכיל כסיתה ובשיכבה. יפתח שפוט היה מקסיס, סיכמה.

כשניסה לבית'הספר, על לוח מודעות קטן, נתלתה מודעת אבל, ובה פרטים על מועד החלוצית, לצד המודעה התנוססה המונתו של יפתח - גער היכני ושפן - כפי שהיא מופיעה בספר המחזור של בית'הספר. כסמיה, על לוח המודעות הנודל, כאילו באופן אירוני, התנוסס מה כרוח גדולה ועליה ציור של הייל מצוע המחזיק ברובה על הכרזה נכתב, התגניס לצ' בא להגו על המילוח.

אחמול, בשעת אחר צהריים קרירה, הובא סגן יפתח אוטולוגי ריל למנוחת עולמים בחלי קה הצבאית בירושל.

יפתח אוטולוגי, קצין צנחנים בן 21, והרג בלילה שבין שלישי לרביעי בעת אימון פלוגתי ברמת הגולן. הצנחנים כשפנו על מאהל של יחידה אחרת. שומר באותה יחידה, שלא תודרך, חשב שמדובר בהתקפת מחבלים, ופתח באש. יפתח היה פשוט מקסיס, אומרים חבריו, הוא היה מלך הכיתה. יפתח אחמול וקבר בירושלים

יפתח אוטולוגי ז"ל, הרופאים אמרו לאימו לא ללדת אותו, אך היא התעקשה

תאונות אימונים: יותר מ-100 הרוגים ב-10 שנים

סגים יפתח אוטולוגי מוצגות נים נהרג בלילה שבין יום שלישי ליום רביעי בעת אימון פלוגתי ברמת'הגולן. התאונת אירעה לקראת סיום תרגיל, שנערך במסגרת אימוני הקיץ של חטיבת הצנחנים, הכות שבו חייה יפתח, פסט על מאהל של יחידה אחרת. שומר באותה יחידה, שלא תודרך לקראת התרגיל, החי משוכנע כי מדובר בהתקפת מחבלים, פתח באש לעבר הצנחנים, פגע בסגים יפתח והרג אותו בו בסקום. את תאונת האימונים, שבה נהרג יפתח ניוך חייה למעט, כפי שניחן החי למעט כמעט את כל תאונות האימונים, שהיו כשנים תאחרונות בעחיל, ושכחן נהרגו עשרות רבות של חיילים. כל תאונת אימונים נרמט בשל אי הקפדה על ביצע תוראות הכנה רות, דחויט בשל משמעת לקיות כצחיל מדגישים, כי אילו היו חיילים ומפקדים מסלאים אחרו כל תוראות הבטיחות כלשונו, כמעט שלא היו נגרמות תאונות אימונים מצבא.

בעשור האחרון נהרגו בעחיל יותר מ-100 חיילים ביותר מאלף תאונות נשק ואימונים. בהקומח זו נמצעו בתאונות אימונים כי 2,000 חיילים. שנת השיא הייתה 1984, שבה נהרגו 22 חיילים מחילות היבשה בתאונות נשק ואימונים. ב-1991 נהרגו בתאור טות אימונים ביחידות השדה 6 חיילים, רב נוספים נהרגו בתאור טות נשק. מאז תחילת 1992 נהרגו 3 חיילים בתאונות נשק וחיויל אחד, סגים יפתח, נהרג בתאונת אימונים.

צחיל מנהל מלחמת חורמה בתאונות הנשק ותאימונים, וכיום חייב כל מסקד לדווח גם על מצב של, כמעט יתאונה, שהסתיים ללא נכמים ה, כמעט יתאונות נחקרות כאילו היו תאונות ממש כדי ללמוד מרן לקחים.

בעקבות ריבוי תאונות אימונים ב-1990 חורה הרמטכיל דאג, דן שומרון, להסטיס את האימונים בצבא ליום אחד ולתקדושו לשיון תוראות הבטיחות. נוסף על כך חורה הרמטכיל, כי ימו שייעו בצבא ויקדשו אף הם לב' סימות באימונים. כיום זה שרד רים על תוראות הבטיחות ומתי חים תחקורים שביצעו מפקדת חילות השדה בעקבות תאונות וכמעט יתאונות.

■ דני שדה

וזאת לדעת!

דומני שהקטע הבא (מתוך "הארץ") מדבר בעד עצמו ושכל מיילה מיותרת קיראו ושיפטו בעצמכם:

קצין נהרג בתאונת אימונים. מפקד הגדוד ושני קצינים הודחו מתפקידיהם

אתמול הובא הקצין, סגן יפתח אוטולנגי, למנוחות בבית העלמין בהרי הרצל

מאת איתן רבין

סגן יפתח אוטולנגי, בן 21 מדרזליים, נהרג שלשום לפנות בוקר בתאונת אימונים, בעת תרגיל של חטיבת הצנחנים, שנערך בצפון הארץ. אתמול הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהרי הרצל. את דרגת הסגן קיבל לאחר מותו.

הרמטכ"ל, רב אלוף אהוד ברק, אלוף פיקוד המרכז, דני יתום ומפקד חטיבת הצנחנים, אלוף משנה מ', אישרו אמש שורה של הודעות בקרב מפקדים בכירים בהטיבה, שנמצאו אזראים לתאונה.

אוטולנגי, שסיים קורס קצינים בהצטיינות ונחשב לבעל עתיד מזהיר בחטיבת הצנחנים נורה בטעות ונהרג. מהקצות האירוע עולה כי הקצין תורדך, כפי שמתחייב בפקד דות, אך מפקדי התרגיל התרשלו בתורו.

הפלוגה פשטה על מאהל

ככל הידוע, השתתפה בתרגיל החטיבתי פלוגת החבלה של הצניחנים, שתרגלה פשיטה באזור הגולן.

הפלוגה הזתה אמורה לפשוט על המאהל הגדודי. מפקדי הגדוד ידעו על קיום התרגיל, אך לא היו בקיאים בפרטיו.

סמוך לשעת הצתת פשטה הפלוגה על היעד שנקבע לה. שומר, שהוצב בתפקיד ליד המאהל, הבחין ברמות שרצה לקראתו ולמרות שידע על קיום התרגיל, סבר כי מדובר בניסיון התקפה, ולכן פתח באש לעבר הרמת הורג את הקצין. בתחקירים שלאחר האירוע אמר השומר כי לא קיבל תורו מלא וכי חשב שמסתערים עליו.

בעקבות התאונה, קיים אלוף פיקוד המרכז תחקיר מקיף, שבו השתתפו מפקד החטיבה ומפקד התרגיל. בסיום התחקיר הוחלט להדיח מתפקידם את מפקד הגדוד, קצין ותיק בדרגת סגן אלוף, את קצין המבצעים של הגדוד וקצין נוסף, המשרת כקצין מבצעים של יחידה אחרת. הודעת הקצינים נומקה בכך שהם התרשלו בביצוע התרגיל ולא נקטו באמצעי זהירות נאותים.

"מחול איום"

בר כבר עם התחקירים נפתחה גם

חקירת מצ"ח, כפי שנוהג בכל תאונת אימונים. עם סיומה קל, ההקצין יועבר התיק לטיפול הארקליטוח הצבאית.

גורמים צבאיים מסר כי מפקד החטיבה החליט לכנס את כל הקצינים ליום הקצינים שהשתתפו בתרגיל ולסוחח עמם על התאונה. התרגיל עצמו הופסק.

הרמטכ"ל, רב אלוף אהוד ברק, עורכן לגבי פרטי התרגיל והתאונה. הדיווח הועבר גם לשר הביטחון, משה ארנס.

גורם צבאי נכבד אמר אמש כי "מדובר במחול איום, שכמוהו מתרחש לעתים רחוקות בלבד". הוא הוסיף כי לא מן הנמנע שקצינים נוספים יודחו, או יועמדו לדין.

תאונת האימונים הקשה האחרונה בצה"ל אירעה לפני כשנה וחצי בצניחנים. אז נפצעו חיילים מפגז טועה, במהלך תרגיל של התותחנים. חמישה נהרגו ועשרה נפצעו. בפרשה זו עומדים כיום לדין מפקדי התרגיל. בשנה האחרונה נרשמה עלייה בתאונות אימונים בצה"ל.

"רשלונו" ... "חוסר תשומת לב" ... "חוסר בקיאות" ...
"מחדל" ... "לא נקטו אמצעי זהירות" ...

כלום מוכרח להיות ככה!?!?

מישהו שכח לומר משהו

מאת עוזי בנוימן

מישהו שכח לומר משהו למישהו, וכתוצאה מכך נהרג יפתח אוטולנגי: כמה זה אוסייני להווייה הישראלית.

ישנן תאונות שהן בלתי נמנעות, משום שהן מתרחשות בגלל נסיבות שאי אפשר לחזותן מראש, או משום שהן פועל יוצא של כוח עליון – אסון טבע, למשל – או משום שהן תולדה של התנהגות אנושית בלתי צפויה. התאונה שבה קיפח יפתח אוטולנגי את חייו אינה נמנית עם מצבים אפשריים אלה. היא היתה ביטוי לרשלנות, לשטחיות, לחוסר יסודיות, ואלו, אבוי, תופעות כל כך ישראליות.

למרות הסיכון וחוסר הריוק שיש בהכללות, נרכקות לעמים תוויות לאומיות המייצגות משהו מאופיינים. יצאו טוניסין לריוק השווייצרי, לתריצות היפאנית, ליעילות הגרמנית, לג'נטלמניות האנגלית, להגינות האמריקאית. להבריל, יצא שם רע לאמינות הערבית, לטוהר הכפיים המקסיקאי, ליושר הרומני, לרוחב הלב הסקוטי, לרזמנות האיראנית. הרי

התאונה שבה נהרג יפתח אוטולנגי לא היתה בלתי נמנעת. היא היתה ביטוי לתכונות ישראליות כמו רשלנות, שטחיות וחוסר יסודיות

ישראלים מצטיירים כבוטים, חמי מזג ומאלתרים גדולים. האלתור אינו בהכרח סגולה מבורכת: הוא גם האמצעי שמנסה להפוך על ה"לשה עמוקה: זחיות רעת וסיות.

המאמר הזה צפוי, משום שכ" מותו נכתבים רבים בכל פעם שאיזו תאונה או מתדל איזמים גרמנים לאדם תסכול, ועם ריגון שקשה לשאתם. האכזבה על שיסת "הסמוך" הישראלית גרמה כבר בימי ילקוט הבזבים, אולם הוותק שלה אינו עושה אותה אנכרוניסטית. השוויץ של תקופת הפלמ"ח התגלגל למאצ'ר איזם, שהתפתח לאיזו רשלנות בסיסית שפרצופה המכוער ניכס מתחומים רבים של החיים הישראליים.

שבוועיים לפני מותו של יפתח אוטולנגי ברח אסיר עולם מניידת משטרה בנסיבות שלא היו אלא

ביטוי ממצה של חוסר תשומת לב, ולזול בהוראות וחוסר הקפדה על נהלים. בצה"ל היו בחדשיים ה"אחרונים תשע תאונות ירי ששיקפו אותן תכונות עצמן. מדי שנה, בתקופה זו של בחינות בגרות, חוזרות על עצמן שגיאות ותקלות בספסי הכתינות ובסדריהן, שאינן אלא כנואה של כשלנות, טיפול שטחי ועצלנות של אלה המעורכים בתהליך זה וממננים על הוצאת אל הפועל. מדי יום רוכשים אנשים ריחות ונתקלים, לאכזבי תם, ברשת בנייה שמציגה אותם מאפיינים עצמם. תרשות לבקרים מתבשר הציבור על תקלות המורות במערכות הניזון או אספקת המים שהן תוצאה של התנהגות ישראלית חמה. ואלו דוגמאות בלבד.

הרשלנות היא אחת מתכונות האופי הלאומי שלנו. חיינו אינם

קלים מסיבות שונות ומשונות: רמת השירות הציבורי אינה מספיקת, בין השאר, בגלל מתסור במשאבים; דרך ניהול המדינה זועקת לשיפור, בין השאר, בגלל טבעו של המשטר, שכמו כל משטר מפתח כללי התנהגות פסור לים וסיאוב. לנתוני יסוד אלה, שהם לכאורה מחוץ לשליטתו של המרס, נוספת השטחיות הישראליית. צומח כאן טיפוס מקומי המתחנך מילדות לא לרדת לפרטים, להתחכם, לא לציית להוראות, להסתדר באמצעות תסודרים ואלתור, לא להתעקש על בדיקת שודשי הדברים.

הישראליות הרשלנית הזאת עומדת ברקע הגסיבות שבקן קיפח יפתח אוטולנגי, עלם חסד, את חייו. ורק מכאיב שבעתיים לדעת שהוא, קורבנה של תכונה לאומית זו, היה ניגודה המהלס: יסודי, אחראי, רבך במשימה עד מיציה. יפתח אוטולנגי פעל ללא רופי באותו לילה; הוא עשה בריוק את מה שהורו לו, מילא את כל הפקודות כהלכתן וביצע בשלמות את המשימה שהוטלה עליו. קצת נחמה אפשר למצוא בכך שיש גם ישראלים כאלה.

סגן יפתח אוטולנגי

סגן יפתח אוטולנגי ז"ל

בן רות ומיכאל

נולד בירושלים

בי"ט אייר תשל"א, 14.05.1971

התגייס ביולי 1989

נפל בעת מילוי תפקידו

בי"ז אייר תשנ"ב, 20.05.1992

מקום קבורה: הר הרצל, ירושלים

בן 21 בנופלו.

סגן יפתח אוטולנגי ז"ל

בן רות ומיכאל

נולד בירושלים

בִּי"ט אייר תשל"א, 14.05.1971

התגייס ביולי 1989

נפל בעת מילוי תפקידו

בִּי"ז אייר תשנ"ב, 20.05.1992

מקום קבורה: הר הרצל, ירושלים

בן 21 בנופלו.

נולד ביום י"ט באייר תשל"א (14.5.1971) בירושלים למשפחה בת 3 ילדים, אחות תרצה ואח יותם. יפתח התחיל את לימודיו בבית הספר היסודי 'אגרון', והמשיך בלימודיו בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה. באותם ימים פגש את אהבתו קרן ואת חבריו, איתם בילה את שעותיו היקרות עד יומו האחרון. מובלים על-ידי יפתח, חלפו עליהם ימי נעוריהם בטיולים במסגרת חוג סיירות, בסינמטק הירושלמי, בהשתעשעויות על במת התיכון, בתיעוד חייהם לפני מצלמת וידאו, בפאבים, בהם הקרינו סרטי 8 מ"מ, וכל זאת תחת הסיסמה: "שיהיה לנו מה לספר לנכדים". וסרטים אלה, ללא צורך בעדות מתווכת, מספרים על הקסם שלו, שאינו ניתן לתפיסה, כי היה יפה וחכם, בעל נוכחות וכשרון בימתי גדול, כריזמטי, נערץ על חבריו, אהוב על הבנות וגם שנאו עליהן. על אף המוחצנות, הביטחון העצמי וחוש ההומור, שחצה לעתים את גבולות טוב הלב, היה אדם רגיש, ששמר את עולמו הפנימי, האמת המוחלטת שלו, לעצמו.

בשלהי יולי 1989 התגייס יפתח לצה"ל והתנדב לקורס טיס. לאחר מספר חודשים פרש מן הקורס והתנדב לחטיבת הצנחנים. יפתח עשה מסלול מהיר בחטיבה, קורס מ"כים, קורס מש"קי חבלה וקורס קצינים. הוא נחשב לאחד הלוחמים והמפקדים הטובים ביותר שידעה היחידה. חיילים אהבוהו כמפקד, והעריכו את הרצינות שבה פעל. כל דבר נסגר עד הפרט האחרון. בצבא עסק רבות בשאלה מהי המערכת/העולם ומה הוא בתוכו. ובמכתביו כתב: "אפילו שיש לי ארבע שעות שינה בלילה, אני מקפיד לקרוא לפחות שני עמודים לפני השינה, כדי לשמור על השפיות". היתה לו ביקורת רבה ועיניו היו תמיד פקוחות למתרחש סביבו ובעזרת שני אלה ביצע את המוטל עליו וכך

גם פיקד על חייליו. לכל דבר שעשה התלווה ערך מוסף של אדם מתבונן. בצבא הפך רציני יותר והשתובבויות וחוסר האחריות הנעריים פינו את מקומם לתשומת-לב לפרטים, ליסודיות ולווידוא שהדברים נעשים ונבדקים עד לפרט האחרון. ביום י"ז באייר תשכ"ב (20.5.1992) נפל סגן יפתח אוטולנגי בעת מילוי תפקידו, בתאונת אימוני קיץ של חטיבת הצנחנים. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים.

נכתב על ידי המשפחה:

יום השנה החמישי לנפילתך, יפתח. היום לפני שנה במקום הזה, דיבר יותם וסיפר, באומץ לב, איך אתה הולך ומתרחק ממנו. אני רוצה להמשיך את הדיאלוג שלנו איתכם, עם כל מי שבא להיות אתך ואיתנו ביום הזה. אני מרגישה אחרת, אני לא מרגישה שאתה מתרחק, אני ממשיכה לחשוב עליך במונחים של היום. וממשיכה לדבר איתך בשפה של היום. חשבתי שאחרי שאנחנו סיפרנו עליך בשנים האחרונות ועל מה שאנחנו מרגישים, הפעם ניתן לך לדבר, ורציתי שנקרא מכתבים שלך, מכתבים שכתבת הביתה (לא כל כך הרבה) ומכתבים שכתבת לקרן (המוון!) ישבתי וקראתי את כל המכתבים ואני רוצה להודות לך, קרן, על האמון ועל כי הרשית לי לחדור לעולם שהיה שלכם.

המכתבים האלה ממחישים יפה מאוד את עבור השנים ואני לא רואה אותך כפי שאתה מצטייר מהם, אתה לא נשאר אותו יפתח של המכתבים. החברים שלך, שמתבגרים כל כך יפה, עוזרים בכך מאוד.

לפני כחודשיים התחתן נמרוד, החגיגה הייתה נפלאה ומאד מיוחדת, נמרוד וקרולינה יצרו טקס מקורי ומרגש. אחריו כתבתי לנמרוד: "שמחתי מאד בשמחתכם, הייתם שניכם מאוד יפים ומאושרים ויצרתם אוירה מיוחדת אמיתית ויפה. זו הייתה יצירה שלכם והצלחתם לרגש את כל הקהל שהרגיש מאוד קרוב אליכם ושותף להחלטה לקיים טקס שונה ומשמעותי.

לי היה מאוד קשה. ראיתי את יפתח בחדר, שותף לך בשמחתך, עם ניצוץ ממזרי בעיניים, גאה כאילו יש לו חלק ממשי בסיפור. ידעתי שתגיד עליו משהו, ידעתי שהוא שייך לערב הזה, אפילו שלא הכיר אותך, קרולינה, וידעתי כמה אתה, נמרוד, מרגיש את נוכחותו. כל זה מתקשר לי עם המכתב שהגיע ממך, לופסקי, לפני שלושה ימים, מכתב שכל-כל הביא את יפתח אל פתח הבית, מכתב שלפי דבריך הוא הדבר הראשון שהעלית על הכתב אי פעם. כך אנחנו, כל מי שהיה קרוב אל יפתח, ממשכיכים לדבר איתו וכך גם נמשיך.

המשפחה

השגה הרג אחת

תאונות אימונים: יותר מ-100 הרוגים ב-10 שנים

סימני יפתח אוטולוגי התגלו גם נהרגו בלילה שבין יום שלישי ליום רביעי בעת אימון פלוגתו בירמת הגולן. הציבה אותה לסיאט סוסים חריג, שנערך במסגרת אימון הקיץ של חטיבת הנגדים. הכותן שבו היה יפתח, מש על מאונת שול יחידה אחרת. שומר בארבעת יחידות, שלא תורר לקראת התרגיל היה ששולט בו מרובי בחתופת מחבלים, מתח באחד לכר הנלחמים, מעט במסגרת יפתח והרג אותו בו במקום.

'יפתח אוטולוגי, קצין צנחנים בן 21 והרג בלילה שבין שלישי לרביעי בעת אימון פלוגתו בירמת הגולן, הצנחנים כשנוט על מאהל של יחידה אחרת. שומר בארבעת יחידות, שלא תורר לקראת התרגיל היה ששולט בו מרובי בחתופת מחבלים, מתח באחד לכר הנלחמים, מעט במסגרת יפתח והרג אותו בו במקום.

יפתח אוטולוגי, קצין צנחנים בן 21 והרג בלילה שבין שלישי לרביעי בעת אימון פלוגתו בירמת הגולן, הצנחנים כשנוט על מאהל של יחידה אחרת. שומר בארבעת יחידות, שלא תורר לקראת התרגיל היה ששולט בו מרובי בחתופת מחבלים, מתח באחד לכר הנלחמים, מעט במסגרת יפתח והרג אותו בו במקום.

בשאר האירועי הנהרגו במהלך יותר מ-100 חיילים ביותר מארבע תאונות נשק ואימונים. במקומות 4 נמצאו במאונות אוטולוגים ב-1984, שבה נהרגו 22 חיילים וטולות היבשה בתאונות נשק ואימונים. ב-1991 נהרגו בתאונות נשק ואימונים בחילות הרדוד 8 חיילים ו-11 נוספים נהרגו במאונות נשק. מאז תחילת 1982 נהרגו 3 חיילים בתאונות נשק וחבלות אדם, סימני יפתח נהרג בתאונות אימונים.

נחיל מנהל מלחמת תורמות במאונות הנשק והאימונים וזכינו חייב כל מספר דוחות על טעות של 'במסגרת תאונות', שהסתיימה על ללא נפגעים. התבטאויות נהגות כאלו היו לאנציה נמסרה כדי ללמוד מן הטעויות.

יפתח אוטולוגי ז"ל, הרומאים אמרו לאימון על לילות אחרי מיד תחילת

צבא הגנה לישראל
דואר צבאי 02586
כ"ג באייר תשנ"ב 26 במאי 1992

אל: משפחת אוטולוגי

סגן יפתח אוטולוגי, בכנס, נפל בעת מילוי תפקידו.

יפתח נפל בתאריך ה-20 במאי 1992, י"ז באייר תשנ"ב, בשעה 00:10, בעת הרגיל ברמת הגולן, כאשר אחד השומרים פתח באש לעבר הכוח.

יפתח נהרג במקום.

יפתח שירת בשורותינו בתפקיד חייל וקצין (מפקד צוות), והיה, ללא ספק, אחד הלוחמים והמפקדים הטובים ביותר שידעה היחידה בעת האחרונה.

הצטיין במיוחד בקפדנות, ביסודיות ובהאבכת האדם שבו.

יפתח תמיד ישר כחוכנו.

יהי זיכרו ברוך.

בשם לוחמי ומפקדי היחידה.

כנפו הראל, רב טורן
מפקד היחידה

100

קצת מחייו של יפתח:

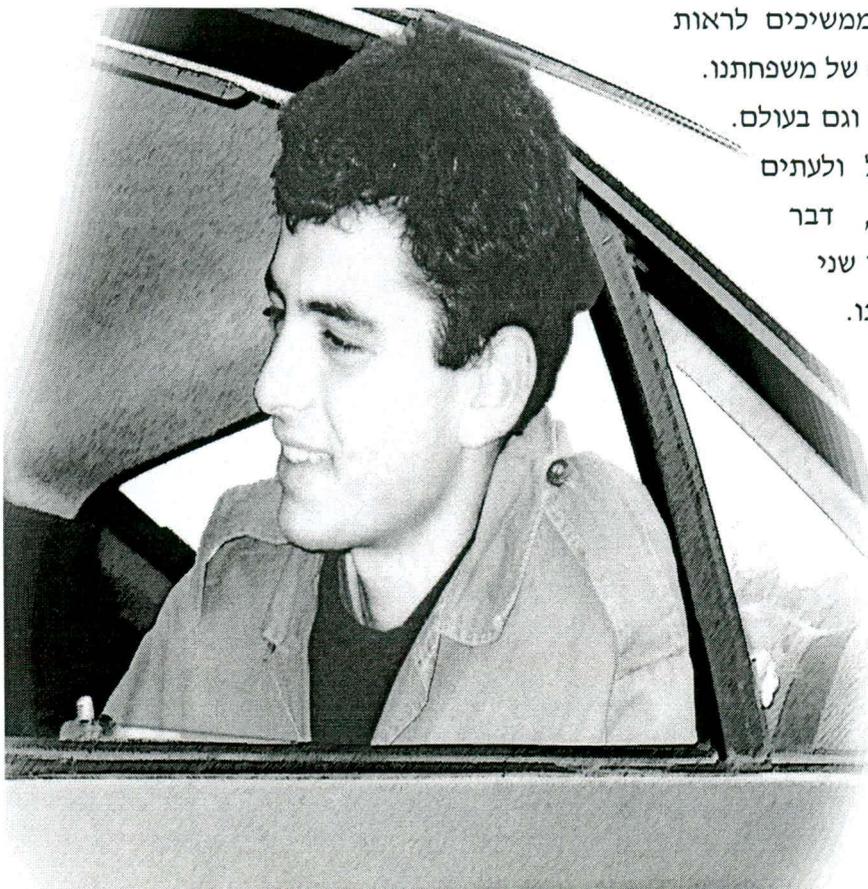
יפתח יצא לאוויר העולם בניתוח קיסרי בהול בבוקרו של יום שישי 14 במאי 1971 י"ט באייר תשל"א. קצרים היו חייו אך מלאים ועשירים. מגיל צעיר היה מוקף חברים, אתם הרבה להשתובב. דוגמא אחת מני רבות:

בוקר אחד לא הגיעו הוא וחברו גלעד לגן הילדים בפאתי השכונה, אליו נהגו ללכת ברגל. הגננת האחראית הרימה טלפון לביתנו ושאלה את אביו מדוע לא בא לגן? האב זינק בבהלה לשביל הגישה לגן ולשמחתו מצא מהר למדי את שני הפרחחים יושבים בצלו של עץ ועורכים פיקניק מארוחות העשר שלהם. "מה אתם עושים פה?" שאל בקול שאמור היה להיות כועס אך בקושי חיפה על תחושת ההקלה שמילאה אותו.

"היום כל כך יפה שחשבנו שחבל לבזבז אותו על הגן" ענה בן הארבע. כשחזרה אמו בצהריים מהעבודה ניסתה לברר מה בדיוק קרה: "איך זה עלה על דעתכם? של מי היה הרעיון? פתאום מישהו אמר לא ללכת לגן?" תשובת יפתח: "הרעיון היה של גלעד, אבל אני ניחשתי שיש לו הרעיון הזה, אז אני אמרתי". את שנת הלימודים הראשונה של בית הספר עשה בעיירה קטנה בקליפורניה, שם היינו בשנת שבתון. תוך שבועות ספורים שלט בשפה האנגלית ואף ניכס לו עגה דרומית בזכות חברות עם ילד שחור בכיתתו. שאר שנות בית הספר היסודי עברו עליו בבית ספר אגרון, שבקריית יובל ובכיתה ז' עבר לתיכון שליד האוניברסיטה.

יפתח התבלט בשני תחומים: אהבת הטיולים, במסגרת חוגי הסיירות של החברה להגנת הטבע, והופעה על הבמה. בכל התכנסות כיתתית או בית ספרית הופיע בקטעים הומוריסטיים, מרביתם אלתור שלו ושל חבריו הקרובים. גולת הכותרת של התבגרותו (אחרי הבעלות על אופנוע שרכש בכספים שהרוויח בעבודות גינון) הייתה חברותו עם קרן, שהחלה בגיל 16 ונמשכה (עם הפסקות

קצרות וכואבות) עד למותו. אנחנו ממשיכים לראות בקרן, ועכשיו גם בבעלה ובילדיה, חלק של משפחתנו. משפחתנו נהגה לטייל הרבה גם בארץ וגם בעולם. לעתים במסגרת עבודתו של מיכאל ולעתים כהזדמנות לשהייה מרוכזת ביחד, דבר שבימים רגילים היה בעייתי בבית שבו שני ההורים היו עסוקים איש, איש בעבודתו. יפתח הספיק לבקר בארצות הברית, במרכז אירופה, בסקנדינביה, במצרים, בקניה וביפן. הבילוי המשפחתי הזה היה תמיד שמח ומזמן היכרות הדדית אמיצה.

כאן המקום לספר מעט על משפחתנו:

בתנו הבכורה, תרצה, שהייתה מבוגרת מיפתח ב- 8 שנים, כלכלנית עוסקת בניהול ובייזום השקעות, חיה ברמת השרון עם בעלה דני וילדיה שירה (אותה הספיק יפתח להכיר כתינוקת ולהתפעל ממנה), יואב ואדם.

בננו השני, יותם, שהיה מבוגר בשנתיים וחצי מיפתח וקרוב אליו מאד בילדותם, חי בלונדון עם קרל, חברו לחיים, הקים מערכת מרשימה של מסעדות בוטיק ששם "Ottolenghi" מתנוסס בארבעה אתרים שונים של בירת בריטניה.

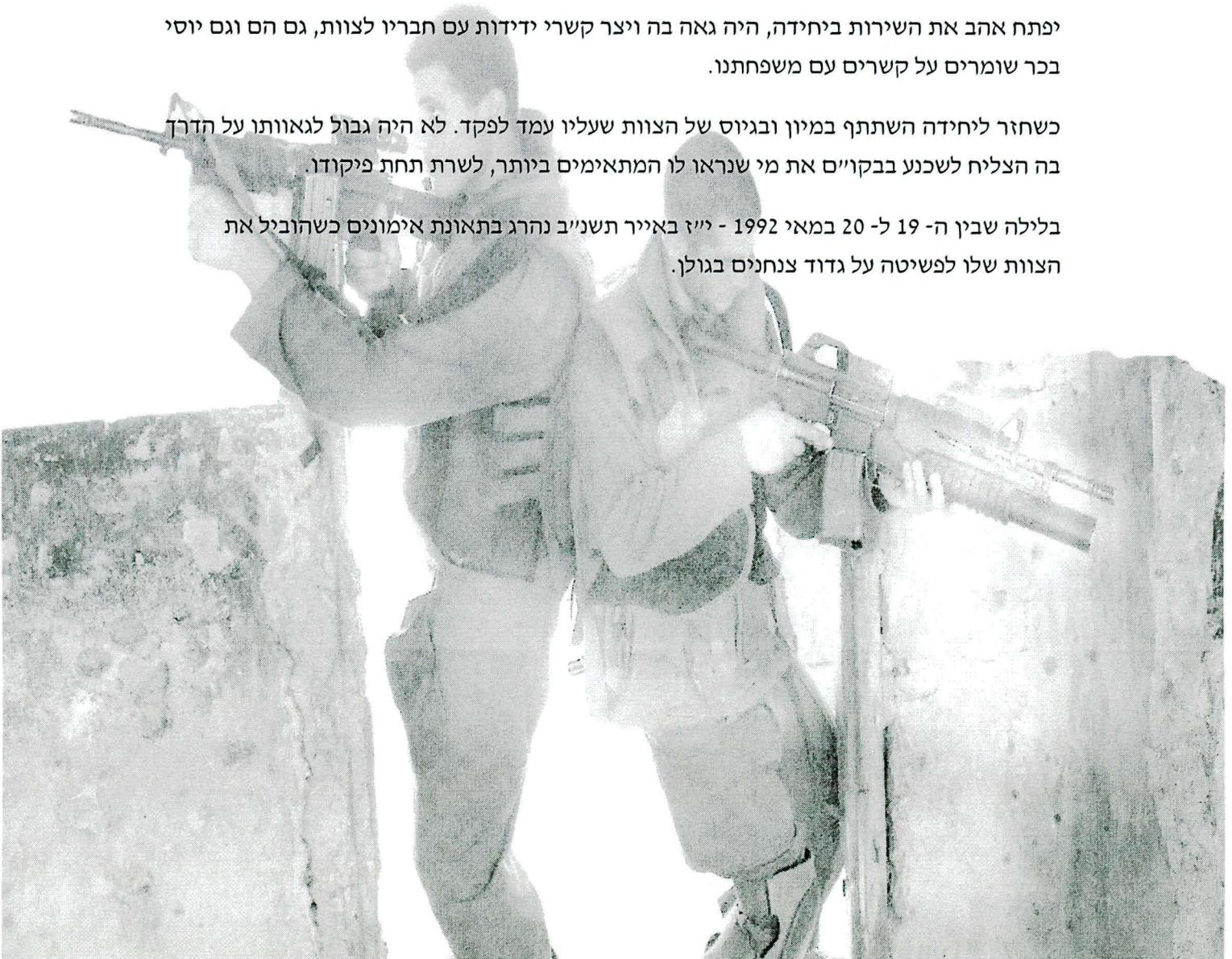
ביולי 1989 התגייס יפתח לקורס טיס. עבר בהצלחה במשך שבעה חודשים את כל המיונים עד שבאחרון שבהם הוחלט להסב אותו לנווטות. על כך הגיב באמירה שכל כך התאימה לאישיותו: "אני, מספר שתיים לא אהיה!" והדיח את עצמו מהקורס.

יפתח היה נחוש להגיע אך ורק ליחידה קרבית ולאחר מסע חיפושים קצר בחר בפלחה"ן צנחנים. מי שהיה אז מפקד הפלחה"ן והיום קצין צנחנים וחי"ר ראשי, תת אלוף יוסי בכר, קלט אותו ליחידה. יוסי טיפח אותו ושלח אותו לקורס קצינים אליו הסכים יפתח לצאת רק אחרי הבטחה מפורשת שיחזור כקצין ליחידה.

יפתח אהב את השירות ביחידה, היה גאה בה ויצר קשרי ידידות עם חבריו לצוות, גם הם וגם יוסי בכר שומרים על קשרים עם משפחתנו.

כשחזר ליחידה השתתף במיון ובגיוס של הצוות שעליו עמד לפקד. לא היה גבול לגאוותו על הדרך בה הצליח לשכנע בבקו"ם את מי שנראו לו המתאימים ביותר, לשרת תחת פיקודו.

בלילה שבין ה- 19 ל- 20 במאי 1992 - י"ז באייר תשנ"ב נהרג בתאונת אימונים כשהוביל את הצוות שלו לפשיטה על גדוד צנחנים בגולן.

13/3/1997

ערב טוב,

אני מודה למארגני ערב זה על כי ביקשו ממני לשאת דברים בשמן של המשפחות השכולות.

זו יומרה גדולה לבטא במשהו רגשותיו של ציבור כזה או לדבר בשמו. השכול הוא עניין אינטימי וכל אסון הוא אישי ופרטי. יחד עם זאת, יש משהו מאחד ויש שפה משותפת המקרבת בינינו. בזכות תחושה זו אנסה לבטא את רגשותיי אני, ואם ימצאו אנשים שיכולים להזדהות עם חלק של דברי, יהיה בכך מענה לכוונותיהם של המארגנים.

הערב הזה לא קל; המפגש עם מי שהיו מפקדיו, עמיתיו, פיקודיו, של בן, מקום שבו היה הוא צריך להיות נוכח באופן טבעי; לעמוד, עדיין קצת מבויש, מול מי שהיה מפקדו, ללחוץ יד לחבר צוות, לתת טפיחה על שכם לצעירים ממנו (שבינתיים הם מבוגרים מן הגיל שבו נשאר), כל אלה עוברים מול עיני.

התאספה פה משפחה מוזרה שבה ההורים והילדים לא שייכים אלה לאלה, ההורים הנמצאים פה יכולים לראות את ילדיהם רק בעיני רוחם וההורים שיכולים לראות את ילדיהם, בשר ודם, אינם פה. יש משהו מאד מרגש ב"אימוץ" שלנו על ידכם ומה שמחזק אותנו היא תחושת הלכידות והתמיכה הניתנת על ידי הצבור הנמצא פה.

פעמים רבות שאלנו את עצמנו האם אנחנו מצטערים על הדרך בה הלך יפתח, דרך שהובילה אל מותו. זו שאלה שההתמודדות איתה קשה מאד, אבל זו הייתה הדרך שלו, הדרך שהוא בחר בה.

יפתח אהב את החה"ן, היה גאה ביחידה וגאה מאד בפעולתו בה, אחת האמירות המשמעותיות שלו בהקשר זה הייתה: "היום הגרוע ביותר ביחידה, טוב מן היום הטוב ביותר בקורס טיס" אני חושבת שאמירה זו מתאששת נוכח מה שאני רואה כאן הערב.

בתקופה שבה רבים הדיבורים על העדר מוטיבציה לשרות בצבא, ההתבוננות ביחידה הזו ובאנשים שהכרנו במהלך השנים שעברו, על הלהט, העניין, המעורבות הגאוה והאכפתיות שלהם, מעוררים מחשבות על הדרכים האפשריות להתמודדות עם הבעיה הנוצרת מול עינינו.

העובדה כי ליחידה הזו, שבה נדרש מאמץ אדיר וקיימות סכנות קיומיות ממשיות, ממשיכים המתגייסים לבקש את הצטרפותם, מעידה על איכותה ומשמעותה של היחידה.

אינני יודעת כמה שותפים יש לארגון הערב הזה, אני רוצה לומר לכולכם את מה שאמרתי לנדב, מפקד הפלוגה הנוכחי, בביקורו בביתנו (שעד כמה שאני יודעת, קיים בבתי כל נופלי החה"ן), התחושה של המשך הקשר הבלתי פורמאלי עם היחידה, ותשומת הלב האישית, מחזקים אותנו ומחממים את ליבנו. אני מודה לכולכם.

20.6.07

עברו 15 שנים מאז נפילתו של יפתח שהן פרק זמן ראוי לבחינה של דברים
בפרספקטיבה ואני מבקש לשתף בכך את הקבוצה הקרובה הזו, הגם שמדובר
בהתלבטויות – הרבה שאלות עם מעט מאד תשובות.

לא פעם אנו מתייסרים בשאלה האם עשינו מספיק להנצחתו של יפתח שלנו?
מה הוא היה רוצה שישא את שמו: ספר זיכרון? סרט הנצחה? תחרות ספורט?
פרס הצטיינות? נמנענו מכל אלה, אולי גם בשל ייחודיותו של הסרט של קרן
"כל מה שיש לי" שאמנם לא עסק באופן ישיר ביפתח, אך ביטא הרבה גם
מהחוויות והרגשות שלנו, והוא מרגש אותנו מחדש בכל פעם שאנחנו רואים או
מראים אותו.

ככל שחולף הזמן אנו הולכים ונוכחים עד כמה משמעותית לזכרו של יפתח הינה
נאמנותם המתמשכת של חבריו, של חברינו, של בני משפחתנו ושל יחידת
הצנחנים. בימי הזיכרון ובסתם מפגשים לאורך השנה מוסיף כל אחד חוליה
משלו לפסיפס גדול המעיד עד כמה דמותו של יפתח הייתה והינה עדיין
משמעותית לרבים כל כך.

ולא רק במעגל הקרוב: מעידות על כך פגישות אקראיות שלנו עם מכרים
משכבר, תלמידים לשעבר ואפילו עם אנשים בלתי מוכרים שהאירוע עדיין חרוט
בזיכרונם לפרטיו, אולי כי משהו מאישיותו המיוחדת אמנם חילחל למרחקים של
זמן ומקום? אולי בגלל שהמקרה היה חריג באותה תקופה, ואולי גם בגלל השם
האיטלקי המיוחד?

ההרהורים הפרטיים האלה, מביאים אותי להתלבטות בדילמה כללית יותר,
שגם במרכזה עומדות זו מול זו החשיפה הציבורית מחד והשמירה על
אנונימיות ופרטיות מאידך. ואכן, 15 שנים הינן פרק חיים המאפשר גם לערוך
השוואות ולשאול: איך זה היה פעם? ללא טלפון סלולארי, ללא כניסתה
החודרנית של התקשורת לבתי אבלים וללא הראיונות המידיים עם בני
המשפחה השכולה. עד כמה שונה היה זה בעבר, במלחמת ששת הימים

לדוגמא, כאשר שמם ומקום נפילתם של יקירים נודע במקובץ ובאופן רשמי רק לאחר תום המלחמה. אלה היו מלחמות שבמהלכן לא ניתן היה לצפות מהספה בסלון בעיתונאים ובפרשנים המבקרים ומשיאים עצות בזמן אמת לדרגים המדיניים ולמפקדים בשטח.

האם כל זה הינו פועל יוצא של יותר חופש ביטוי כחלק מתהליכים חברתיים המאפיינים את רוב המדינות הדמוקרטיות? ואולי זו תוצאה בלתי נמנעת של קידמה טכנולוגית? ובשורה התחתונה: האם עברנו את הגבולות המותרים בצורה המסכנת את חוסנו ואת כושרנו לשלם את המחיר המתחייב ממלחמות?

ולבסוף אני שב חוזר ליפתח ושואל את עצמי, כמו בכל כך הרבה דברים בחיינו, מה הוא היה חושב במצבים שכאלה. דווקא הוא שמצד אחד אהב את החשיפה בקידמת הבמה (לא הייתה הופעה בבית הספר התיכון ובצבא, שלא מילא בה תפקיד מרכזי), ומצד שני שמר מאד על הפרטיות שלו בהתייחסות לחייו האישיים.

20.5.2007

דברי יוסי בכר ליום השנה ה- 15

כך חלפו להן 15 שנים מאז מאי 1992. חמש עשרה שנים בלעדיך. ואתה נשאר צעיר ויפה, מלווה אותי בכל תפקיד, נכנס אתי לכל לשכה חדשה. בשנה האחרונה נכנסת אתי ללשכת קצח"ר ואחרי מספר חודשים קצר עברנו לגליל. שם, כרגיל, תמונתך אתי. השנה הנסיעה להר הרצל הייתה ארוכה מתמיד – מהגליל. המחשבות על מי שיגיע ומי שלא, ואיך משתנים האנשים ובני המשפחה, העסיקה אותי. הרצון לזכור אותך, להיאחז בכל שביב זיכרון וחוויה משותפת, בודאי הינו חלק של כל באי האזכרה הזאת; אוהביך, יפתח, אוהבי משפחות אוטולנגי ומרגלית. מזכרתי בדברים של יונתן גפן, על מה שלא תעשה..... והפעם חשבתי על האנשים שלא פגשת, על האישה שלא התחתנת אתה, על הילדים שלא נולדו לך, ובציניות; על האישה ממנה לא התגרשת. בשנים האחרונות עוד התחשבנתי עם אמך – רות על שאמרה פעם בראיון עיתונאי שעדיף אולי שנפלת בתאונה דבילית ולא בפעילות הכיבוש. היום אני מעבר לעניין ורק רוצה לזכור אותך, לאהוב אותך כמו שהיית; איש יפה, חכם, קולח ושוטף, חבר נאמן. יפתח, נעדרתי כאן ביום הזיכרון, שמרתי על גבול הצפון, לא העדפתי חבר אחר על פניך.

אוהב אותך, ותמיד מתגעגע

15/6/92

"אני יבוא לך

אם אשאל - אם לכתוב
אני יבוא לך
ואני יבוא לך
כ אני לך וכו'

האני והאני היקרים!

נעשה הלב מוכן מאז נשקת יפתי עליהם כלל - והוא
למאן שהללים והמשים (נשינו של אמנו עזרא) ממאנו
לכתוב ולראות אלו - אשר הפעיל סביבו.
הזינו בזה זאת לראות (לראות) חלום נשקת מוכן שאלו.
אין ספק שאנחנו הוא הפעול מראש - שלום - והורים,
הרבה אילים נאיים והמשה המוכתרת יתרה.
אלוהים - הריא אלו האמו, כי עם אנחנו אשים אלוהים ויתרה -
אם אכיל של יפתי מאנו.

נמנה של יפתי בשפה רשית היה לי יפתי מקור השואה;
אני נעמן, כול, יפתי, אלו נעם נביאים הם מקור שגאוף. הריאנו,
הייל, הינן בהיסטוריה הזו, אפתי האבז אפתי בניו,
שגן אצילת למען נשק, כל אלה הקביל לא רק של גורו שגוף,
כי גש קם של אלה שהורו. גורו הפיס היה רק סוף הינן
שהילת למען אלוהים - נשאל לך. הפעיל הפעיל יתרה
אני יבוא נשק ארשקן - נשק, נשק, הפעיל, הפעיל
אפתי - כל אלה קביל אפתי אלוהים.
יפתי לא היה גאון הפעיל, אלו כי היה למען טוב, אכן יפתי

היה "מלך המלכות" - בצורה שאינה משתמשת לשון כנייה ארוכה
 הנשענת לנאליים, כ"מיטל בראש", ומ"סלבים שלבי" - קטל
 מלכאנו נכונם את יפתי.
 בלא היה אבצ, יתיב ומלכא!
 אין ספק שיפתי, שאמר אהבתי לשי - אהבתי מלכא מלכא
 מלכא - יחסו סי. היה לוודו סי, שיפתי יקח שהיך מלכא
 בגובה ובמצינה. קילתי סכאלר שהתפתחה ובתולדה - אך
 "ראי אצמה, כי הי"ל בלללני"ם קב מאב!"
 יפתי היה אכז ישפאט היפה! נכרלתי, צמקלתי, אי -
 השתמחתי לברוך ספילי "ראי קצום" - שהפניש אהבתי - כל אלה
 חממתי את סכרל אהבתי את סלמתי. האבד אהבתי שהלתי
 ולכתי מלכאנו את כללני קניי אראביים.
 אין לרא יבולתי רבים במלכא!

היצפה למלך של יפתי הכתוב אלז להלם. נכתי להללתי,
 ללא נאיתי כולל נעלם. האזו השקט, האנק, השאפן
 ל... הצממה - אלקה צממה אילמה שקנקה את השמתיים
 בצללתייה מלכא הלב, באלמל בראש אהבתי, כי ה"צמקל
 קטלתי - והשמתי קצום"י. כאיני את חייסן, את למפני,
 את מוכיל סממלני, את מלכא - סכללם היה לוודו, כי נפא
 צמז ג'ישפאט - ופתי איתרל...

נע סכל שהיך למתיצתי צמק קצו, יחסי, אקל חסיי נתישתי
 סלמתי קמ בילללתי - אקל את החרכים שסימל: אהבה,
 נכרלתי סממלני סממלני סלמתי ילכ, צמקלתי ילכ איפה ילכ.
 יפתי, ה"סלב שלמתי", ה"סלב שלמתי" אקל חסיי צמק
 שהמתיק בצמל מלכא, אקל חסיי סכללם.
 למצקיי אהבתי ה"כאבתי
 בלא וסי נחלתי

כך הדבר כמין מחשבה היחידה הנלך בגוף, למחוקי נכסי. ואני
חושב אכן (למחוקי, מחשבה של) אכן ארצות אג (החושבה לנתיים א
כך.

וכך קשה. כל מחשבה אן ישנה מתחילה אגן שנה ואז קרב אחרון
אן חושבים וחצי של שנה בקירוב ישנה - (ה/ו) 2 (כך) ככא.
כל-כך מחשבה כמין יכא זי ארצות בקירוב, ארצות אגו-אג (החוקי
שלן ואג האפס שלן, "חוגי ארצות אגו חז. אכן אן הספקי.
גמוןגו של ישנה גוויה בחייו אן (אג זי ארצות אשכח.
כל היצרה חסונה אן מחשבה מחושב לציף אגן ככונג, מחשבה
והחוקים-א) אגו רצד בציף (שכח-הוא) אגו (רצד) חז
כאן, הרוח, וכו', וכו'.

אכן (האנשים אן חיים צדדים וצדדים חסון ומכאן מחז
אן) (האנשים) אגו רצד כן חז (ה"ג) ארצות מחשבה, מחנה
"אחריה פריסה אגוה אן שגוויה חמה - (החוקי) קרב אן (החוקי-
אחריה, אגו טפחה אן חשבה כשהם נכסים. רק שכוואו.
צדקה מחז מחשבה אן (החוקי) חז. כחז מחזיק אן
החוקי. רצה אן האלה - ארצות (החוקים) ורצדים, שחוקים צדד-א) (כך)
רצד, כה אגו מחשבה חזי, (החוקים) חז אן מחנה וכו' אכן
כה שלן.

כאן סוף - צדקה בלשון, חזי ומכאן נכסים ויוצאים וכן (טח)
החוק. ואני חז גווה, למנה ארצות אן (החוקים), מחנה
ארצות שיכואו.

אני גובש אן חזי ומנה אשכח, ארצות - אן שחמה?
ישנה (החוקי) כן.

רצו, אני אף מנסה להבין איך זה שאלו יצא זה המסקו (מאמר ותוכן ב'י. אא גבס).

ורק לפני רצו-אף (היה תחילת מאור ואני רצה אחיהם מנסה אדוק, אראג אג הברזיל. חריות האורקים א הבריסטון - שנתה אג המארז - שרסוסים אתונים. הלא כל-כך טרו, שאני צריכה להסירה בין פיסקה (פיסקה

"אחג" (הא הוא י) (פאמס, בליותה כשהיה צריך אינה טארה, בקשה - רק שיקרש.

שמה מוטיבציה, א חילום, מה מצב של זה או אחר, מי קורש שמה של מקור, אינה חיל מופג ומי אף יצא לקורש קצנים ומי הני אהוב א'ו. שמה (אז א) א 2 א2, רק 2 תניו 23. הפאזה, האפג'ור, ההתחילת, (הסיווג, המשמאל, ט) (מכנה האה באיש אחר. מופא.

אכר אף (הלא) (קדש).

ומא שנה זרה - שנה גמילה.

א אטכה אג (המפס שאמר ליפא) (אגנאור ואש ספר אג

המבר א יפאח. "המרידה של משפ אולוצי טרוה. משפ אג צריכה (האשנים).

קצר לפני האברה - אה אג אבי (שמה. א2 - בין הישאר חזר סוף במסרה אומנו (הצנתים, מכר מקרוז אג (המקרוז) עם החור. בשמה (הקיש אג מה חסב הקיש עם (המפס) (המלה, אא אנה קשרים קוקא כשקפה, אא ושכוח. אה"ג עם אה שגרו עם (השכוח).

